

Sokba kerülhet, ha nem kezdünk el leválni az orosz gázzól

Magyarország gázpolitikája eddig nem volt teljesen irracionális: átvészeltük a 2022-23-as sokkot, nem a pánik idején kötöttünk alternatív szerződéseket, és éveken át olcsóbban jutottunk energiához, mint az orosz energiahordozóktól gyorsan elszakadó államok. De az árelőny olvad, az útvonal- és geopolitikai kockázatok nőnek, a régiós alternatívák pedig bővülnek – a halogatás egyre többbe kerülhet. A teljes, azonnali leválás ára az orosz olajról és gázzal együttesen jelenleg nagyságrendileg mintegy évi 400 milliárd forintos többletköltséggel járna – ez azonban kezelhető, és kisebb kitettséget jelent, mint egy kényszerű, válsághelyzetben végrehajtott ugrás valószínű gazdasági következményei. Deák András, a Nemzeti Közszerológati Egyetem John Lukács Intézet tudományos főmunkatársa háromrészes cikksorozatának záró részében a magyar kilátásokat elemzi.

Az elmúlt három év megmutatta: a pánik helyett a kivárás működött. Magyarország 2022-23-ban nem kényszerült kapkodó beszerzésekre, így a régió több országánál olcsóbban jutott energiához. Ma azonban megfordul a helyzet: az orosz molekulák továbbra is dominálnak, a Török Áramlat útvonal háborús kitettsége nő, és miközben az alternatív infrastruktúra kiépült, a reputációs és gazdasági kockázatok összeadódnak. A kérdés már nem az, hogy lehet-e leválni, hanem az, hogy megéri-e tovább halogatni.

A szomszédból is tudunk elég gázt szerezni, miközben az orosz kockázat egyre nő

Az osztrák, román és horvát interkonnektorok, valamint az adriai LNG-kapacitás révén az ország orosz gáz nélkül is ellátható. Közben a belföldi fogyasztás tartósan alacsonyabb: a 2000-es évek 14 milliárd köbméteres csúcsáról körülbelül 10 milliárd köbméterre, a magas árkörnyezetben ennél is lejjebb csúszott. Ez mérsékli a sebezhetőséget, még ha az importfüggőség összességében meg is marad.

Az orosz vezetékes gáz jelenleg jellemzően olcsóbb a nyugati alternatíváknál, de az árkülönbség nem nagy; a szállítás viszont egyetlen, sérülékeny útvonalon történik. A kompresszorállomások és a tengeri szakaszok háborús és szankciós kockázatot hordoznak, a tranzitországok – Törökország, Bulgária, Szerbia – döntései pedig bármikor zavarokat okozhatnak.

„Álmodni sem lehetne kockázatosabb viszonyokat, az ellátásbiztonság állatorvosi lova a mai magyar helyzet” – írja elemzésében Deák András.

Megéreznénk a váltást, de a halogatás ára fenyegetőbb

A földgáz és olaj együttes, teljes kiváltása a jelenlegi árakon nagyságrendileg évi 400 milliárd forintos többletet jelentene, ami a magyar GDP körülbelül fél százaléka. Ez érzékelhető, de kezelhető teher – különösen ahhoz képest, amekkora számlát fizetnénk egy kényszerű, válsághelyzetben végrehajtott, kapkodó átállásért.

A régiós kínálat bővül: 2027-től érkezhet a fekete-tengeri román Neptun mező gáza, a horvát LNG-terminál bővítése halad, és a balkáni infrastruktúra is egyre átjárhatóbb. Eközben erősödik az amerikai és európai politikai nyomás, a piac pedig alkalmazkodik – vagyis az orosz árelőny várhatóan tovább olvad. Stratégiai szempontból most érdemes lépni: fokozatosan csökkenteni a kitettséget,

miközben a rendszer stabilitását megőrizzük.

„Lehet, itt az ideje engedni a kényszereknek, alkalmazkodni a viszonyokhoz, lassan ellépegetni és kialakítani egy kiegyensúlyozottabb portfóliót, ami ha valamivel drágább is a mindennapokban, növeli a hitelességet és csökkenti egy, ma már egészen valószínű negatív kimenetel következményeit” – zárja írását Deák András.

További információ: <https://masfelfok.hu/2025/10/07/levalas-az-orosz-gazrol/>

Sajtókapcsolat:

- Deák András, tudományos főmunkatárs
- Nemzeti Közszerolálati Egyetem John Lukács Intézet
- deak.andras.gyorgy@uni-nke.hu

Eredeti tartalom: Másfelfok

Továbbította: Helló Sajtó! Üzleti Sajtószolgalat

Ez a sajtóközlemény a következő linken érhető el:

<https://hellosajto.hu/?p=26036>